

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΗΒΩΝ ΚΑΙ ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ

ΚΗΡΥΓΜΑ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

Η πρώτη Κυριακή μετά το Πάσχα, ονομάζεται, καθώς όλοι γνωρίζουμε, Κυριακή του Θωμά, του μαθητή του Κυρίου που, όπως πληροφορούμαστε από το ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας, φάνηκε δύσπιστος ή ακόμα και άπιστος μπροστά στο θαύμα της Ανάστασης και ζήτησε για να πιστέψει απτές αποδείξεις και χειροπιαστά τεκμήρια.

Έτσι ο μαθητής αυτός έμεινε στην ιστορία σαν ο άπιστος Θωμάς, αιώνιο σύμβολο απιστίας.

Βέβαια η απιστία του Θωμά είναι πολύ διαφορετική από την αμαρτωλή απιστία της εποχής μας, που δεν δίστασε να ισχυρισθεί ότι ο Ιησούς ήταν ιστορικά ανύπαρκτο πρόσωπο!

Στην περίπτωση του Θωμά δεν υπάρχει η εγωιστική οίση του ανθρώπου που βασιζόμενος στις δικές του μόνο δυνάμεις κηρύσσει τον πόλεμο σε κάθε τι υπερλογικό και επιδιώκει με διαβολικό πείσμα να καταρρίψει το Θεό από τον θρόνο Του, για να πάρει ο ίδιος τη θέση του.

Η απιστία του Θωμά δεν έχει το χαρακτήρα της «ύβρεως» με την αρχαιοελληνική έννοια, δηλαδή της αλαζονείας. Είναι μάλλον μια «καλή» απιστία, όπως την χαρακτηρίζει η υμνογραφία, γιατί μέσα από αυτήν φανερώνεται τελικά η πίστη. Μακριά από κάθε αλαζονική ύβρη, ο Θωμάς εκπροσωπεί απλά με τη συγκεκριμένη στάση του τον μέσο άνθρωπο, τη συντριπτική πλειοψηφία των ανθρώπων που έχουν ανάγκη από συγκεκριμένα απτά στηρίγματα για την πίστη τους. Είναι ο τύπος που βασίζεται στην κυριαρχία των αισθήσεων, γι' αυτό απαιτεί να θέσει τον δάκτυλον «ἐπί τόν τύπον τῶν ἥλων».

Η απιστία του Θωμά δεν εκπροσωπεί τον υπερφίαλο ορθολογισμό, που απορρίπτει κάθε τι το υπερφυσικό, αλλά το δίκαιο αίτημα της ανθρώπινης λογικής έρευνας.

Εκφράζει, δηλαδή, το πνεύμα της καλοπροαίρετης επιστήμης που είναι η αναζήτηση της αλήθειας με την παρατήρηση συγκεκριμένων φαινομένων.

Σαν εκφραστής αυτής της ανθρώπινης στάσης ο Θωμάς επειδή είχε καλές προθέσεις και ειλικρινές ενδιαφέρον μόλις έλαβε από τον Αναστημένο Ιησού τις συγκεκριμένες αποδείξεις που ζήτησε, αμέσως εγκατέλειψε την απιστία του και έγινε μεγαλόφωνος ομολογητής της Ανάστασης και της θεότητας του Κυρίου. Έτσι η «απιστία» του γέννησε την πίστη και τον μετέβαλε σε κήρυκα της μεγαλύτερης αλήθειας που είχε, έχει και θα έχει ανάγκη ο κόσμος.

Στο παρελθόν αρκετές φορές οι άνθρωποι της εποχής εκείνης ζήτησαν από τον Ιησού «σημείο», δηλαδή υπερφυσικό θαύμα ως απόδειξη της μεσσιανικής του ταυτότητας και της θεϊκής του καταγωγής. Το ίδιο και ο διάβολος την ώρα του πειρασμού στην έρημο και οι αρχιερείς και γραμματείς κάτω από το σταυρό.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις ο Ιησούς αρνήθηκε το «σημείο» αρνήθηκε την απόδειξη που προσέφερε στο Θωμά, γιατί διέβλεπε πίσω από αυτές τις προκλήσεις, την πονηρία και την ανειλικρίνεια, μιά δαιμονική λογική του «καί ἂν ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω». Ο Χριστός μας θεμελιώνοντας το βασίλειο της ελευθερίας για τα πιστά τέκνα του Θεού, δεν ήθελε να εξαναγκάσει τους ανθρώπους με την τρομοκρατία των θαυμάτων σε μια κίβδηλη πίστη, αποτέλεσμα φόβου.

Η απιστία και η ψηλάφηση στάθηκε για το Θωμά μια κορυφαία στιγμή, κατά την οποία του αποκαλύφθηκε το μυστήριο του Θεανθρώπου. Όμως δεν ήταν εκείνη η στιγμή που τον ανέδειξε σε απόστολο. Η στιγμή εκείνη ήλθε λίγο βραδύτερα κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, με την έκχυση του Αγίου Πνεύματος. Η χάρη και επενέργεια του Αγίου Πνεύματος ήταν εκείνη που τελικά μεταμόρφωσε τον Θωμά και τους άλλους μαθητές και τους κατέστησε μάρτυρες και μετόχους της αλήθειας, που ο Θεός αποκαλύπτει στους εκλεκτούς.